

РЕШЕНИЕ

№ 2272

гр. София, 08.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.03.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Диляна Николова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитрова, като разглежда дело номер **2390** по описа за **2013** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С решение от 09.01.2013 г., постановено по н. а. х дело № 16475/ 2012г. по описа на СРС, НО, 1 състав е отменено НП № Р 10 450/ 24.07.2012 г., издадено от заместник–председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор” в частта, с която на основание чл. 319, ал. 2, предложение 2 КЗ за нарушение на чл. 317а, ал. 3 на кодекса на [фирма] са наложени 9 административни наказания имуществена санкция, всяка от които в размер на 2000 лв. Постъпила е касационна жалба от името на административно-наказващия орган, в която е релевирано касационно основание чл. чл. 348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 НПК – нарушение на закона. Искането до АССГ е за отмяната му и за постановяване на ново решение, с което НП да бъде потвърдено изцяло. Подателят на касационната жалба подчертава, че нарушението на разпоредбата на чл. 317а, ал. 3 КЗ от обективна страна включва активно поведение – представяне на справка от страна на застраховател за сключена полица „Гражданска отговорност” на автомобилистите; и второ – закъснение за представяне на справката повече от 45 дни или повече от 60 дни, когато договорът е сключен в период на кампания. Нарушението на чл. 317а, ал. 3 КЗ ще е извършено, когато застраховател, предлагащ задължителна застраховка „Гражданска

отговорност” на автомобилистите представи в КФН справка за сключена полица със закъснение, по – голямо от предвиденото в чл. 317а, ал. 1 КЗ С оглед на това датата, на която е извършено нарушението на чл. 317а, ал. 3 КЗ, ще бъде датата, на която в КФН е постъпила справка за всеки един застрахователен договор. В разглеждания случай броят дни, с които застрахователят е закъснял при представяне на справка в комисията е от значение единствено за подвеждане на нарушението под квалифицирания състав по чл. 317а ал. 3 КЗ, но не и за определяне на датата, на която е извършено нарушението.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрисконсулт, който поддържа жалбата на изложените в нея основания.

Ответникът, [фирма] в писмено отговор и становище, постъпило преди началото на с.з. на 29.03.2013 г., аргументира обоснованост и правилност на решението.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Съдът, като провери служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, е неоснователна.

К. контрол за правилност на оспореното съдебно решение, осъществяван от Административен съд София - град е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Фактическата обстановка, след анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал - показанията на свидетеля К. /актосъставител/, писмените доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН, е правилно установена по делото от Софийски районен съд, като не е допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на събиране и преценка на доказателствените материали по делото или такова, довело до ограничаване процесуалните права на страните в административнонаказателното производство.

Изпълнителните деяния, посочени в АУАН и НП, осъществени от застрахователното дружество, са следните [фирма] на представя в КФН информация за сключени застрахователни договори по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите по реда на чл. 294, ал. 4 вр. ал. 1 КЗ в периода след 46-тия ден включително от датата на сключването, като са посочени датите на сключване на съответните договори, датите и начина на представянето им в КФН и периода на закъснението, като е формиран краен фактически извод за 9 отделни, индивидуализирани по време, начин и място на извършване нарушения по чл. 317а, ал. 3 КЗ.

Предоставената информация на КФН от страна на ответника по касационната жалба за сключените застрахователни договори на 22.11.2011г., 23.11.2011 г., 30.11.2011 г., 14.12.2011 г., 03.01.2012 г., 13.01.2012 г., 17.01.2012 г. по задължителна застраховка

„Гражданска отговорност” не може да бъде квалифицирано като неизпълнение от [фирма] на задължение по реда на чл. 294, ал.1 във вр. с ал.4 от същия закон. Ответникът не е задължен субект по чл. 294, ал.1 от КЗ, тъй като е дружество е застраховател от групата по чл. 8, ал. 1, т. 1 КЗ и титуляр на лиценз за застрахователна дейност от КФН при условията и реда на Кодекса за застраховането. Поради това извършваната от това дружество дейност в държавата му на произход – Република България, не е в резултат на упражнена свобода на движение по правото на Съюза: правото на установяване, уредено по чл.49 вр. чл.54 от глава 2 „Право на установяване” от Дял IV „Свободно движение на хора, услуги и капитали” от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС) или свободата на предоставяне на услуги по чл. 56, вр. чл. 62 и чл. 54 от глава 3 „Услуги” на същия Дял IV от ДФЕС.

Задължени лица по чл. 294, ал.1 и ал. 4 КЗ са застрахователите по чл.8, ал.1, т. 2 КЗ, които са регистрирани по правото на друга държава членка и са упражнили посочените свободи на движение в същия текст: правото си на установяване или на предоставяне на услуги като част от предоставените по правото на Съюза свободи на движение.

Употребеното в разпоредбата на чл.294, ал.1 от КЗ „всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка в Република България”, допълнено с пояснението „посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги” означава качество на лицата, предоставящи услугите, което във всички случаи предполага упражнена свобода на движение на услуги по правото на Съюза, които лица са разграничени изрично по тези качества от другите застрахователи съгласно чл. 8, ал. 1, т. 2 КЗ. Така въведеното допълнително качество на задължените лица по чл. 294, ал. 1 КЗ – упражнена свобода на движение, изключва от приложното поле на разпоредбата застрахователите, които имат произход от същата държава - членка или са с произход друга държава, извън Европейския съюз, и които са застрахователи по чл.8, ал. 1, т. 1 КЗ. Без допълнението „посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги” нормата на чл.294, ал. 1 КЗ би се отнасяла за всички застрахователи, които предлагат на територията на Република България задължителните застраховки, посочени в същата разпоредба. Понятията „посредством установяване или свободата на предоставяне на услуги” следва да се тълкуват и прилагат единствено по смисъла, значението и за целите, произтичащи от правото на Съюза, поради автономността на понятията на това право, както и от принципа на примата на това право и задължението за лоялно сътрудничество, установено по чл. 4, § 3 от Договора за Европейския съюз. Поради това установяването на територията на държава - членка чрез седалище също предполага упражнена свобода на движение от дружеството и не обхваща всички застрахователи, предоставящи услуги на територията на тази държава. Изводът се налага и от тълкуването на чл. 8, ал.1, т.1 и 2 от КЗ, който разграничава застрахователите също по признака упражнена свобода на движение на услуги (по т.2 „застраховател от друга държава членка при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги”) и втора категория – на застрахователите, получили лиценз от КФН. Съобразно това разграничение следва да се тълкува и задължението по чл. 294, ал.1 и ал. 4 КЗ.

С тази разпоредба е установено допълнително задължение за застрахователите, упражнили правото на свободно движение на услуги, а в случай на извод по смисъла

на чл. 61 ДФЕС – че са отпаднали всички ограничения на свободата на предоставяне на услуги, то тази разпоредба е дискриминационна спрямо тези дружества и не следва да се прилага спрямо задължените по същата лица. Дори и при такъв извод, е недопустимо правилата на чл. 294, ал.4 вр. ал. 1 КЗ да се прилагат и по отношение на застрахователите, с държава на произход Република България, тъй като това би означавало прилагане на закона по аналогия и в резултат на това основание за административно - наказателна отговорност, в противоречие с чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове и принципа за законоустановеност на деянията, които съставляват административни нарушения - чл. 2, ал.1 ЗАНН.

Като е достигнал до краен извод за незаконосъобразност на наказателното постановление в частта по пункт 1, районният съд е приложил правилно материалния закон.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вл.чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, IX касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 09.01.2013 г., постановено по н. а. х дело № 16475/2012 г. по описа на СРС, НО, 1 състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.